

Se och märk! I arymfute Mädrar.

Se Modrens kärlek kallnad är,
Som händer på sin Dotter bär.

GS 1507

En ymkelig

Berättelse,

Kimwis författad

Om

Et grusmeligit

Sörd,

Hvilket

Sommartiden år 1774, en
Söndags förmiddag, under Högmäs-
san föröfwades af en Bagarbod Hu-
stru wid namn Maja Lena Wiberg,
på des Dotter om 9 års
ålder.

Sjunges som: Ack! Herre straffa icke ic.

STOCKHOLM,
Tryckt hos Lars Wennberg,
År 1774.

✻

✻ ✻ ✻ ✻

Är sådan Moder wård
 Att ibland Mödrar nämnas?
 Rei för sin grymma flård,
 Bör Hon där utelämnas;
 Hon får inför GUDS Dom
 Se lilla Marter-Bruden;
 Dock bör ej twiflas om,
 Att milda Himla-Guden
 De sära hjertan helar,
 Och dem sin nåde delar.

✻ ✻

✻

wad sällan bland Barba-
 rer sker,
 Hos oss beklagligt
 händer!

All kärlek platt förkolnad
 är,

Uti de Christnas Länder:
 Guds Ords förakt tar öfwerhand;
 Wi drifwe bort Hans Helge And,
 Och Nådens Gud bedröfwa.

Hor, Mord, bedräg-och tiufwert
 Här ofta gånger öfwas;
 Man ockrar, brukar skinneri;
 Wälfångit Guds bortröfwas;
 En arm, förtryckt och wårnlös, mer
 Uti elände sänkes ne'r;
 Hur lär den leken lyftas?

Hwad

Swad måst omånskligt nyligst här
I Staden sig tildragit,
Oß nogsamit öfvertuga lär,
At Gudlösheten tagit
Högst öfver hand, ja wårkat så
At hufvudhåren resas må,
När man det rätt besinnar.

En Söndag wid Högmåso-tid,
Då andre gådt til Kyrkan,
At frukta Gud i ro och frid
Med en Christ-wanlig dyrkan;
En Hustru i en Bagar bod,
Utgöt sin enda Dotters blod
Med yre-hammarn hårda.

Swad Barnet henne gjordt emot,
Lär warit föga annat
Än något oförståndigt knot,
Då Modren henne bannat:
Slit knot har hon på annat wis,
Med Christlig warning eller ris
Wordt föka til at hamma.

Men

Men, ack! den onde andan sket
Om Modrens hjerta råda,
Då hon i hämd-fullt iswer giet
At wid sin Dotter låda
Med mordisk hand och groft gewär;
All moders kärlek hon aflår,
Och wild-djurs hjerta blottar.

Ack! om den Synderkan betänkt,
Hur grymt beslut hon fattat,
Hon wist ej så sitt Samwet fränkt,
Och friska bloden mattat,
Som uti Dottrens ådror rann,
Då af en listig låga brann,
Den egen Moder släckte.

Des hufvud illa frostat bles;
Dock qwicka hjertat lesde:
Fast Morderkan sin kläder ref,
Och hon så swära båsde;
Dock ingen hjelp för Barnet fanns.
Dactat Läkarens ans,
Det dock omsider dödde.

Sitt

Sit Nionde år det Barnet nådt,
 Då egen Mor på henna,
 Det grymste Barna-mord begådt,
 Som Christnom må bekänna
 En wild Barbar ej wäl står an,
 Och all wår fasa wäcka kan,
 Då wi det estersinna.

Den ofwannämde Modren språng
 Förtwiflad in i Hätte,
 Och denne synd samt flere mång
 För Domarn sielf uptäckte:
 Hon råfode i Samwets-qwal,
 Och utför med et hiskligt tal
 I ångerscholan bistra.

Hon måste häpna för sit brätt,
 Och för sin Själs elände,
 Det hon så nogsamnt känna fådt
 Att hon blätt önskat ände
 Uppå et så. owardigt lif,
 Som idel Synd til tids-fördrif
 I denna werlden brukat.

Hwar

Hwar obetänksam Christen bör
 Til warning detta lända:
 Den Gudlös lefwer, årlös dörr,
 Och får en skamlig anda.
 Gud gif oss Nåd städs lefwa så,
 Att ändalshiten blifwa må
 Anständig och lycksalig!

Slam och plåga lasten följer,
 Grymhet grymt handterad blir.
 Skönt man sig för Menstor döljera
 Himlen all ting wet och sir.
 Dygden med godt samwet glådes
 Odygd plågar sig och rådes!